

Uzasadnienie

Pismem z dnia 29.08.2016 r. Pani ██████████ złożyła skargę na niedbałe świadczenie pomocy prawnej przez radcę prawnego ██████████

Skarżąca zarzucała radcy prawnemu ██████████ niedbałe prowadzenie powierzonych jej spraw, w tym niepodjęcie przez radcę prawnego niezbędnych czynności w toczącym się postępowaniu administracyjnym sygn. akt ██████████, podawanie w przygotowanych pismach błędnych informacji, nieinformowanie Skarżącej o podejmowanych czynnościach, niezwrócenie przez radcę prawnego posiadanych dokumentów pomimo zakończenia współpracy oraz pobranie wygórowanego wynagrodzenia.

Postanowieniem z dnia 22.03.2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w sprawie nienależytego postępowania radcy prawnego ██████████, zaś postanowieniem z dnia 10 maja 2017 r. dochodzenie to umorzył.

W toku postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał w charakterze świadka Skarżącą ██████████, wezwał radcę prawnego ██████████ do złożenia pisemnych wyjaśnień, dokonał wglądu w akta spraw prowadzonych przed Sądem Rejonowym ██████████ w ██████████ Wydział Cywilny o sygn. akt ██████████ i sygn. akt ██████████ oraz przeprowadził rozmowę z urzędnikiem prowadzącym sprawę administracyjną nr ██████████ – Panią ██████████

W trakcie wyżej wymienionej rozmowy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uzyskał informację, iż przedmiotowa sprawa administracyjna nadal się toczy, zaś pismo złożone przez radcę prawnego ██████████ nie przedłużyło postępowania, niemniej nie wniosło nic do sprawy, gdyż zostało sformułowane w sposób nieodpowiadający wymogom ustawy, o czym radca prawna była informowana w trakcie rozmów telefonicznych.

Jeśli chodzi o wysokość pobranego przez radcę prawnego wynagrodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż nie jest ono nadmiernie wysokie w stosunku do wykonywanych przez radcę prawnego czynności.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego nienależytego prowadzenia sprawy spadkowej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż radca prawny ██████████ powinna była podnieść w trakcie rozprawy, że do ogłoszenia w prasie doszło już w postępowaniu o sygn. akt ██████████, jednakże – zdaniem Rzecznika - Sąd miał wgląd w akta, a zatem wiedział o ogłoszeniu i najpewniej uznał kolejne ogłoszenie za niezbędne.

Niezależnie od powyższego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyraźnie wynika, iż radca prawny ██████████ działała w ramach udzielonych pełnomocnictw, a zatem nie przekroczyła swojego umocowania. Nadto w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny ██████████ nie miała obowiązku przysyłać klientce sporządzanych przez siebie pism, ani informować jej o terminach wglądu w akta poszczególnych spraw. Zastępca

Rzecznika Dyscyplinarnego dał wiarę zapewnieniom radcy prawnego, że informowała klientkę o podejmowanych czynnościach telefonicznie.

Ostatecznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednak, iż radca prawny [REDAKCYJNE] nie przekazała Skarżącej, po wygaśnięciu udzielonych pełnomocnictw, wszelkich posiadanych przez siebie dokumentów w prowadzonych sprawach, które to działanie narusza w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego art.6 i 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Nadto Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje również, iż pomimo udzielonego pełnomocnictwa oraz posiadanej przez radcę prawnego wiedzy o wadliwości złożonego przez siebie żądania w piśmie z dnia 20.11.2015 r. w sprawie o sygn. akt [REDAKCYJNE] radca prawny w okresie od dnia 23 lutego 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r. nie złożyła żadnego pisma w sprawie ani nie spotkała się z urzędnikiem prowadzącym sprawę.

Jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdził, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ani brak działania radcy prawnego w sprawie administracyjnej ani brak przekazania przez radcę prawnego byłej klientce dokumentów po zakończeniu współpracy - nie miały negatywnego wpływu na prowadzone postępowanie.

Wobec powyższego pomimo uznania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, iż radca prawny [REDAKCYJNE] naruszyła art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art.8 i art.12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił dochodzenie w przedmiotowej sprawie umorzyć ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu, postanawiając równocześnie o skierowaniu, po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu dochodzenia, wniosku o udzielenie radcy prawnemu ostrzeżenia przez Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku.

Od powyższego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny [REDAKCYJNE] złożyła odwołanie, podnosząc, iż nie zgadza się z oceną jej postępowania jako naruszającego art.6,8,12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania na podstawie art.322 w związku z art.17 § 1 pkt 1 kpk. W ocenie radcy prawnego [REDAKCYJNE] dochodzenie nie dostarczyło dowodów potwierdzających naruszenie przez nią w/w zasad Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zatem umorzenie postępowania na podstawie art.17 § 1 pkt 3 Kpk ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu nie jest prawidłowe.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, niemniej rację ma radca prawny [REDAKCYJNE] twierdząc, iż umorzenie w niniejszej sprawie dochodzenia na podstawie odpowiedniego stosowania przepisu art.17 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania karnego tj. ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu - nie jest prawidłowe.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie uznał, iż w niniejszej sprawie

radca prawny dopuścił się czynu, którego stopień szkodliwości społecznej co prawda nie jest znaczny na tyle, aby uzasadniał – po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego - ukaranie karą dyscyplinarną, niemniej uzasadnia wystąpienie z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego umorzenie dochodzenia w przedmiotowej sprawie jest zasadne, niemniej podstawą prawną umorzenia dochodzenia powinien być w tym przypadku stosowany odpowiednio przepis art.322 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art.17 § 1 pkt 11 kpk.

Odpowiednie stosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym - na mocy art.74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - przesłanki wyłączającej wszczęcie postępowania bądź umorzenie wszczętego postępowania w postaci znikomej szkodliwości społecznej czynu określonej w art.17 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania karnego oznacza, iż w danym stanie faktycznym w ogóle nie mamy do czynienia z przewinieniem dyscyplinarnym. Wynika to z odpowiedniego stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym przepisu art.1§2 Kodeksu karnego, zgodnie z którym *nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma*. Istnienie przewinienia dyscyplinarnego jest zaś warunkiem możliwości udzielenia ostrzeżenia dziekańskiego, którego to ostrzeżenia - zgodnie z przepisem art.66 ust.1 ustawy o radcach prawnych - udziela się w przypadku *przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi*. Skoro zatem Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż w przedmiotowym stanie faktycznym radca prawny popełnił czyn naganny etycznie, ale środkiem wystarczająco dyscyplinującym radcę prawnego będzie w tym wypadku udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego, to przesłanką umorzenia dochodzenia powinien być w tym wypadku odpowiednio stosowany przepis art.17 § 1 pkt 11 Kodeksu postępowania karnego tj. *zaistnienie innej okoliczności wyłączającej ściganie*, nie zaś przesłanka w postaci *znikomej społecznej szkodliwości czynu* określona w art.17 § 1 pkt 3 Kpk.

Wobec powyższego należało zmienić zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia poprzez wskazanie w podstawie prawnej rozstrzygnięcia przepisu art.17 § 1 pkt 11 Kpk w miejsce art.17 § 1 pkt 3 Kpk, w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżone postanowienie w mocy.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art.70⁶ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy. Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Przewodniczący:

Członkowie składu:

